

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.443 van 15 mei 2009
in de zaak RvV X IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 9 maart 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 april 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. OP DE BEECK en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten, Koerd te zijn en geboren te zijn in Kirkuk. Uw familie zou in 1985 door de Arabiseringspolitiek zijn moeten vluchten naar Erbil. U zou er tot de uitbraak van de ‘Intifadah’ (Koerdische volksopstand tegen het Baath-regime in 1991) hebben gewoond en vervolgens naar Iran zijn gevlucht met uw familie. In 1993 zou u alleen naar Irak zijn teruggekeerd. U zou er bij een zekere (S.L.), een invloedrijke en welgestelde persoon, hebben ingewoond in het dorp Qetewy in Erbil. U zou sympathisant zijn geweest van de partij Yegertou Islamy. Uit louter financiële overwegingen zou u zich in 2000 hebben aangesloten bij de ‘PUK’ (Patriottische Unie van Koerdistan) als ‘peshmerga’ (Koerdische strijder). U zou sindsdien hebben gewoond in de legerbasis ‘Hizob’ in Rania in de provincie Suleimaniyah. Begin 2002 zou er een conflict zijn geweest tussen de ‘PUK’ en de ‘PKK’ (Koerdische Arbeiderspartij). U en een vriend zouden hebben deelgenomen, maar jullie zouden zijn gedeserteerd omdat ‘jullie niet tegen de PKK wilden vechten’. U zou naar de regio Hajji Omran aan de Iraaks-Iraanse grens zijn gevlucht en u zou er een drietal maanden hebben verbleven. Na uw verblijf aldaar zou u naar uw familie in Iran zijn teruggekeerd om u medisch te laten behandelen. Omdat u geen Iraanse verblijfsdocumenten had en daardoor ook de nodige verzorging ontbeerde, besloot u te vluchten naar Europa. U zou echter door de Turkse

autoriteiten zijn gearresteerd en vanwege uw illegale inreis zijn teruggestuurd naar Irak. U zou er door de 'KDP' (Koerdische Democratische Partij) zijn gearresteerd en twee maanden zijn vastgehouden. In februari 2003 zou u terug zijn gereisd naar uw familie in Iran. U zou er gebleven zijn tot enkele maanden na de val van het Saddamregime in Irak en u zou dan samen met uw familie zijn teruggekeerd naar Noord-Irak (provincie Erbil). Uw vader zou er terug kunnen beginnen te werken zijn voor (S.L.). U zou ongeveer anderhalf jaar in Erbil hebben verbleven en u zou in deze periode nooit problemen hebben ondervonden met de 'PUK', noch met de 'KDP'. Uit vrees voor arrestatie en detentie door de 'PUK' en uw toenmalige militaire commandant van uw eenheid vanwege uw desertie, zou u in oktober 2005, in het bezit van een vervalst Irakees paspoort, naar Turkije zijn gereisd en verder per vrachtwagen illegaal naar België zijn gereisd waar u op 21 oktober 2005 asiel aanvraag. Uw aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 30 november 2007 en ook werd uw aanvraag geweigerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting op 5 mei 2008.

Na uw vertrek zou uw vader u als 'vermist' hebben opgegeven bij de autoriteiten. Daar zou men gezegd hebben dat u was gedeserteerd. De 'Asayesh' (Koerdische veiligheidsdiensten) zouden ook na uw vertrek driemaal bij uw ouders thuis zijn langs geweest om u te zoeken. Uw ouders zouden nadien naar Kirkuk zijn verhuisd. U zou recent ook documenten hebben bemachtigd die uw verhaal moeten staven (onder andere identiteitsdocumenten en een brief van de 'PUK'). Op basis van deze nieuwe elementen vroeg u op 25 augustus 2008 voor een tweede maal asiel aan.

B. Motivering

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u nog steeds geen afdoende antwoord kan verschaffen op de elementen die geleid hebben tot de weigeringsbeslissing van de eerste asielaanvraag, meer in het bijzonder de aangehaalde tegenstrijdigheden én de twijfels rond uw functie als peshmerga en uw lidmaatschap bij de PUK. U heeft ook tijdens uw tweede asielaanvraag geen elementen aangebracht die uw activiteiten bij de PUK (Patriottische Unie van Koerdistan) geloofwaardig maken. U brengt geen elementen aan die de beslissing inzake uw eerste asielaanvraag en waarin geargumenteed werd dat geen geloof kon worden gehecht aan uw asielmotieven, vermag te wijzigen.

Wat betreft de nieuw aangehaalde elementen, dient het volgende te worden vastgesteld. De identiteitskaart die u neerlegt, wijzigt niet de tegenstrijdige verklaringen die u hierover aflegde tijdens uw eerste asielaanvraag. Het is opmerkelijk om vast te stellen dat u toen verklaarde geen identiteitskaart in Irak te hebben achtergelaten (interview CGVS 05/11/2007, p.3 en 4). Tijdens uw interview op 15 januari 2008 [lees: 2009] legt u plots een identiteitskaart voor die werd afgeleverd op 10 februari 2005, dit wil zeggen op het ogenblik dat u zich nog in Irak bevond. Het is dan ook ten zeerste ongeloofwaardig dat u verklaart dat u 'niet wist dat u die al had op het ogenblik dat u gevlucht was' (gehoorverslag CGVS p.5). Wat meer is, na controle van uw identiteitskaart door de Federale Politie blijkt dat de door u neergelegde identiteitskaart werd samengesteld uit twee verschillende identiteitskaarten. Tussen deze twee documenten zijn er nog restanten aanwezig van een derde document, wat er op wijst dat deze samengestelde identiteitskaart reeds meerdere malen werd herbruikt. Ook werd er een oud wapenschild op de identiteitskaart aangetroffen, terwijl men in Kirkuk vanaf 1 januari 2005 identiteitskaarten aflevert van het nieuwe model met een nieuw wapenschild en westerse cijfers in het nummers. Al deze elementen wijzen erop dat u door het neerleggen van een vervalst document doelbewust de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden. De informatie waarop het CGVS zich baseert werd bij het administratief dossier gevoegd.

Ook de andere neergelegde documenten (oproepingsbrief PUK en woonplaatskeuze) vermogen niet bovenstaande vaststellingen te weerleggen. Dergelijke documenten vermogen slechts uw asielaanvraag te ondersteunen indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is gebleken. Het onderzoek heeft immers uitgewezen dat er onvoldoende geloof kan worden gehecht aan uw lidmaatschap bij de PUK.

Het onderzoek heeft ook uitgewezen dat uw vermeende afkomst uit Kirkuk (Centraal-Irak) niet geloofwaardig is, maar dat er sterke aanwijzingen zijn dat u afkomstig bent uit Noord-Irak. Uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in

Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1.1. Verzoeker werpt als eerste middel een schending op van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, met name de motiveringsplicht, alsook een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker argumenteert inzake de valse identiteitskaart dat hij door het CGVS verantwoordelijk wordt gehouden voor wat er neergelegd wordt, wat ergens ook begrijpelijk is, doch hij benadrukt dat hij niet zelf voor deze kaart heeft gezorgd aangezien hij ze toegestuurd heeft gekregen. Verzoeker betoogt dat hij zelf geen deskundige is die meteen kan zien of het document al dan niet onregelmatigheden vertoont en voert aan dat het in Irak blijkbaar zeer moeilijk is om een document in perfect regelmatige staat afgeleverd te kunnen krijgen, bij gebreke aan middelen en een adequate administratieve organisatie. Hij stelt dat het CGVS het document naast zich kan neerleggen, maar daarom nog niet hoeft te stellen dat alles wat hij heeft verteld waardeloos wordt.

Wat betreft de andere bijkomende documenten, in casu de brief uitgaande van de PUK en het document van woonplaatskeuze, voert verzoeker aan dat deze stukken, indien ze echt zijn, het dossier juist kunnen versterken en mogelijke twijfels die elders zijn gerezen kunnen neutraliseren. Hij meent dat het CGVS de stukken niet zomaar kan verwerpen zonder ze los van elkaar op hun echtheid te testen, dat het CGVS op dit punt onjuiste conclusies trekt en niet naar behoren motiveert.

3.1.2. Verzoeker werpt als tweede middel een schending van de Conventie van Genève op, aangezien hem de status van vluchteling had dienen te worden toegekend, mocht er hiervan correcte toepassing zijn gemaakt. Hij stelt dat het immers duidelijk is dat hij ernstige en systematische daden van vervolging onderging, gepleegd door aanvankelijk gewone burgers, doch in zekere zin ook door de overheid zelf omdat de Koerden verregaande bevoegdheden hebben, een zelfbestuur zelfs.

3.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de

uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. Derhalve worden de eerste twee middelen samen behandeld.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de reglementair bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In zoverre een onderzoek van de door verzoeker aangevoerde middelen met zich zou brengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat hij niet bevoegd is. Derhalve kan enkel worden ingegaan op het middel voor zover het betrekking heeft op de beoordeling van de nieuwe gegevens, in casu een identiteitskaart, een oproepingsbrief van de PUK en een woonstplaatskeuze (administratief dossier, verklaring van 29 augustus 2008, nr. 36).

Verweerder repliceert terecht dat het evident is dat de asielzoeker de verantwoordelijkheid draagt voor de stukken die hij neerlegt. De verklaring van verzoeker "*dat het in Irak blijkbaar zeer moeilijk is om een document in perfect regelmatige staat afgeleverd te kunnen krijgen bij gebreke aan middelen aan adequate administratieve organisatie*" is niet ernstig in acht genomen dat de neergelegde identiteitskaart werd samengesteld uit twee verschillende identiteitskaarten, waarbij tevens nog restanten van een derde document werden gevonden, zoals blijkt uit het onderzoek van de identiteitskaart door de Federale Politie (administratief dossier, map documenten). Dit klemt des te meer daar verzoeker verklaarde dat hij niet wist dat hij deze identiteitskaart had (gehoor 15 januari 2009, p.5), hetgeen niet kan worden gerijmd met zijn verklaring tijdens zijn eerste asielaanvraag dat hij zijn identiteitskaart in Irak had achtergelaten (administratief dossier, map eerste aanvraag, stuk 26, nr.20). Dient bovendien te worden opgemerkt dat verzoeker dienaangaande ook reeds tijdens zijn eerste asielaanvraag tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, meerbepaald omtrent de plaats waar zijn identiteitsdocumenten zich zouden bevinden (ibid., arrest nr. 10.895 van 5 mei 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen) Het voorleggen als bewijs van identiteit van dergelijk gemanipuleerd document ondermijnt, zijn herhaalde tegenstrijdige verklaringen hieromtrent mede in acht genomen, verzoekers geloofwaardigheid.

Aangaande het document van de PUK dient vooreerst te worden opgemerkt dat blijkens de beslissing van 30 november 2007 inzake zijn eerste asielaanvraag en zoals bevestigd bij arrest 10.895 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 5 mei 2008, verzoekers functie bij de PUK een de daaruit voortvloeiende desertie niet aannemelijk werd geacht. Dientengevolge kan de brief van de PUK, die nota bene dateert van 2 februari 2006 (administratief dossier, verklaring van 29 augustus 2008, nr.36) en waaromtrent verzoeker niet aantoont waarom hij deze niet had kunnen bijbrengen in het kader van zijn eerste asielaanvraag, verzoekers teloorgegangene geloofwaardigheid niet herstellen daar dergelijke bijgebrachte documenten dienen ondersteund te worden door geloofwaardige verklaringen.

Inzake het bijgebrachte attest van woonst dient eveneens te worden vastgesteld dat om enige bewijskracht aan zulk document te ontleen, het ondersteund dient te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is.

De in het kader van onderhavige tweede asielaanvraag bijgebrachte gegevens vermogen derhalve niet de vaststellingen gedaan tijdens verzoekers eerste asielaanvraag te wijzigen.

De bestreden beslissing vindt steun in het administratief dossier, is terecht en wordt door de Raad overgenomen.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat hij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

De eerste twee middelen zijn ongegrond.

4.1. Verzoeker werpt als derde middel een schending op van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij merkt op dat voor de toepassing van artikel 48/4 §2, c de herkomst doorslaggevend is, voor zover de asielinstanties deze niet ontkracht hebben. Verzoeker voert aan dat er wordt gesteld dat zijn vermeende afkomst uit Centraal-Irak niet geloofwaardig is en dat er sterke aanwijzingen zijn dat hij uit Noord-Irak afkomstig is, maar dat het CGVS nalaat dit te onderbouwen.

4.2. Verweerder wijst er terecht op dat in het kader van de eerste asielaanvraag bleek dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker niet in Noord-Irak kon verblijven omwille van problemen met de 'PUK' en zijn bevelhebber bij de 'Peshmerga', aangezien de beweerde problemen niet geloofwaardig bleken te zijn. Evenmin kon er geloof gehecht worden aan de voorgehouden verplichting van de vader van verzoeker om zich in Kirkuk te vestigen. Verzoeker kon daarenboven geen identiteitsdocument voorleggen dat aantoonde dat hij in Kirkuk in Centraal-Irak zou geboren zijn. In het kader van zijn tweede asielaanvraag brengt hij een identiteitskaart bij. Verzoeker heeft echter tegenstrijdige verklaringen afgelegd omtrent het al dan niet bezitten van een identiteitskaart en bovendien blijkt de identiteitskaart een gemanipuleerd document te zijn (zie sub 3.2.). Het neerleggen van een niet authentieke gemanipuleerde identiteitskaart toont derhalve niet aan dat hij uit Centraal-Irak afkomstig is. Uit de bestreden beslissing inzake de eerste asielaanvraag alsook uit het voormeld arrest van de Raad (zie sub 3.2.) blijkt dat de beweerde afkomst van verzoeker uit Centraal-Irak niet geloofwaardig is. De redenen waarom zijn beweerde afkomst uit Centraal-Irak niet geloofwaardig is, evenals de aanduiding van familiale banden in Noord-Irak - in casu de regio Erbil - , zijn opgesomd in de beslissing en in het arrest in het kader van de eerste asielaanvraag hetgeen, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de reglementair bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moet worden beschouwd. Het is niet noodzakelijk om de bevindingen en daaruit voortvloeiende motieven die hebben gespeeld in het kader van de eerste asielaanvraag en definitief zijn geworden, nogmaals te hernemen in de beslissing in het kader van de tweede asielaanvraag.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie sub 3.2.) en de elementen in het administratief dossier waaruit blijkt dat de veiligheids situatie in Noord-Irak niet beantwoordt aan het bepaalde in artikel 48/4 §2, c (map landeninformatie), toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet.

